Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 15. Warszawa, dnia 10 maja 1935 r. Rok XVIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 25 — 27

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 31 — 33.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 97 — 104.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

—

79.

REGULAMIN

Komisji Ustalania Nazw Miejscowości.

Na zasadzie art. 4 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ustalaniu nazw miejscowości i o numeracji nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 850) wydaje się niniejszy regulamin „Komisji Ustalania Nazw Miejscowości".

§ 1.

Czynności Komisji obejmują:

a) przedyskutowanie i ustalenie zasad, według których Główny Urząd Statystyczny opracował względnie zamierza opracować nazwy miejscowości przeznaczone do opublikowania w urzędowej części „Wykazu Miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej",

b) opinjowanie w konkretnych wypadkach co do nazw miejscowości szczególnie wątpliwych.

§ 2.

Prace Komisji opierają się na:

a) wnioskach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Głównego Urzędu Statystycznego,

b) wnioskach zgłoszonych przez członków Komisji.

§ 3.

Przewodniczący Komisji:

a) ustala porządek dzienny i zwołuje posiedzenia Komisji — w miarę potrzeby,

b) przewodniczący w jej obradach,

c) załatwia we własnym zakresie stronę techniczną prac Komisji.

§ 4.

Komisja obraduje w obecności co najmniej 4 członków Komisji i przewodniczącego, względnie ich zastępców.

§ 5.

Opinje swoje wypowiada Komisja w formie uchwał. Uchwały Komisji zapadają zwyczajną większością głosów obecnych na posiedzeniu członków. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Opinje mniejszości Komisji należy zaznaczyć w protokóle.

Poszczególni członkowie Komisji mogą swoje oświadczenia na piśmie dołączyć do protokółu.

§ 6.

Przewodniczący Komisji uprawniony jest do zapraszania do Komisji na posiedzenia Komisji delegatów urzędów, wyznaczonych przez władze właściwe.

§ 7.

Wyniki prac Komisji przedkłada przewodniczący Ministrowi Spraw Wewnętrznych do dalszej decyzji.

§ 8.

Członkom Komisji lub współpracującym z nią rzeczoznawcom zamiejscowym przysługuje prawo do zwrotu spowodowanych pracą w Komisji kosztów podróży oraz do diet według V względnie posiadanego przez nich stopnia służbowego.

Poza tem członkom Komisji i rzeczoznawcom mogą być przyznawane wynagrodzenia za pracę względnie uczestnictwo w posiedzeniach— w miarę rozporządzalnych funduszów.

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1935 r.

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski
MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

80.

INSTRUKCJA

z dnia 4 kwietnia 1935 r.

w sprawie akcji obniżenia opłat targowych i rzeźnianych.

(Nr. Apr. 60-1-7).

Dostosowanie kosztów, obciążających obrót żywcem rzeźnym do bardzo niskich cen tego żywca, nie zostało jeszcze dokonane w pożądanych rozmiarach, mimo trwającej już od początków 1932 r. akcji w tym kierunku.

Pozycja kosztów wymiany towarowej i przetwórstwa jest wciąż nazbyt wysoka, w stosunku do cen zwierząt rzeźnych i wciąż nadmiernie wpływa na niekorzystne kształtowanie się cen mięsa i jego przetworów, hamując proces przystosowania się tych cen do obecnych możliwości rynkowych.

Utrudnianie normalnych procesów konjunkturalnych oddziaływuje szkodliwie zarówno na warunki hodowli żywca, jak i na możliwości spożycia mięsa.

Pilne uporządkowanie sprawy jest zatem konieczne, bowiem jej odkładanie grozić może trwałemi zmianami w hodowli żywca i spożyciu mięsa, pogłębiając trudności, z jakiemi walczy rolnictwo.

Obniżenie wszystkich opłat, obciążających obrót żywcem i mięsem w takim stosunku, w jakim spadły ceny żywca jest oczywiście niemożliwe, choćby opłaty te miały pokrywać wyłącznie tylko koszty własne świadczonych usług.

Mimo to — nawet opłaty pobierane za świadczenia, których koszty są mniej lub więcej sztywne, bowiem ich kształtowanie się zależy od innych czynników, niż te, które decydują o cenie żywca, — będą musiały ulec także pewnej, choć mniej znacznej redukcji.

Większość opłat, natomiast, może i musi być przystosowana w dużej mierze do aktualnej sytuacji na rynku żywca i mięsa, przyczem

dotyczy to przedewszystkiem opłat targowych i rzeźnianych, tembardziej, że rewizji poddane zostaną również i inne opłaty, obejmujące wszystkie niemal fazy obrotu, co pozwala oczekiwać pełnego efektu podjętej akcji.

Celem akcji jest ożywienie obrotu żywcem i mięsem poprzez potanienie tego obrotu, co niewątpliwie korzystnie wpłynie na ceny żywca i mięsa, oraz jego przetworów, zmniejszając nazbyt wielką obecnie w tym dziale rozpiętość między surowcem, a gotowym produktem spożycia.

Od sprawnego przeprowadzenia akcji na poszczególnych odcinkach zależy jej ogólnogospodarczy efekt.

Władze administracji ogólnej obowiązane są przeprowadzić obniżenie i uporządkowanie opłat na które mają bezpośredni lub pośredni wpływ na mocy obowiązujących przepisów, przyczem wykorzystane muszą być wszystkie możliwości na jakie pozwolą ściśle zbadane i rozważone warunki lokalne. *Obniżenie opłat targowych i rzeźnianych jest kategorycznym nakazem chwili, który musi być pozytywnie potraktowany i ściśle wykonany.* Władze samorządowe winne okazać akcji pełne współdziałanie, nie oczekując wkroczenia władz nadzorczych, co będzie musiało nastąpić tam, gdzie zajdzie tego potrzeba.

Równolegle, jak już wspomniano, prowadzone będą prace, zmierzające do tego celu na odcinkach, podlegających kompetencji innych resortów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych współdziałać będzie z całością akcji, mając przedewszystkiem na uwadze właściwe wykorzystanie osiągniętych rezultatów, między innemi drogą wzmożonej kontroli cen detalicznych mięsa i jego przetworów, aż do uruchomienia zawieszonego czasowo wyznaczania cen tych produktów, jeżeli związki i organizacje branżowe nie dadzą dowodów lojalnej współpracy.

Z akcją obniżenia i unormowania opłat zbiegły się prace, związane z realizacją postanowień rozp. Prez. R. P. z dnia 27.X.1933 r. o uregulowaniu obrotu zwierzętami rzeźnemi i mięsem, mające na celu wzmożoną kontrolę nad obrotem, oraz jego usprawnienie i unowocześnienie. Mając to na uwadze, należy dostosować rewidowane opłaty pobierane przez gminy, nie tylko do aktualnej konjunktury na rynku żywca, ale i do wartości świadczonych usług, które trzeba krytycznie rozpatrzyć, aby, przy okazji, usunąć nadmierne zróżniczkowanie poszczególnych opłat.

Zwiększone obroty, jakie, w zasadzie, winny nastąpić wślad za potanieniem kosztów wymiany towarowej, mogą w znacznym stopniu zniwelować finansowe skutki akcji, w odniesieniu do budżetów odpowiednich przedsiębiorstw gminnych i przynieść nawet nieprzewidywane nadwyżki.

Nadwyżki takie, o ile stwierdzone zostaną po wykonaniu budżetu, nie powinny być użyte na cele budżetu og. adm. gminy, lecz w całości przeznaczone na zainwestowanie urządzeń, które najbardziej podniosą użyteczność i sprawność techniczną przedsiębiorstw, wykazujących największe braki. Sprawna obsługa techniczna, a przez nią unowocześnienie procesów wymiany towarowej i przetwórczej, stanowią zasadnicze zadania gminnych przedsiębiorstw użyteczności publicznej w odniesieniu do obrotu żywcem i produktami jego uboju. Zadania te są samorządom ustawowo zlecone.

Opłaty, pobierane przez gminy w związku z obsługą obrotu żywcem i mięsem, które należy poddać rewizji, są następujące:

1) za świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt;

2) za korzystanie z targowisk zwierzęcych (zwierząt rzeźnych);

3) za prawo uboju i korzystanie z urządzeń rzeźni;

4) za nadzór lek.-weterynaryjny przed ubojem i po uboju w miejscowej rzeźni;

5) za nadzór lek.-wet. nad mięsem uboju pozamiejscowego, oraz za korzystanie ze specjalnych urządzeń rzeźni w związku z tym nadzorem;

6) za nadzór sanitarno-wet. nad obrotem mięsa i jego przetworów.

Ad 1. Świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt, wymagane w myśl rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 22.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 408), wydawane są, z reguły, przez zarządy gmin. Pobierane z tego tytułu opłaty powinny być, szczególnie w zastosowaniu do zwierząt rzeźnych, jaknajniższe.

Świadectwa, takie, dotyczące bydła dorosłego i trzody, należałoby wydawać za opłatą, nieprzekraczającą 20 gr. od sztuki żywca. Świadectwa dotyczące cieląt, baranów, owiec, prosiąt, kóz oraz drobiu—należałoby wydawać, w zasadzie, bezpłatnie, lub za opłatą w granicach 5—10 gr. dla sztuk drobnego żywca rzeźnego, wyjąwszy drób. Wprowadzenie wskazanych wyżej norm, względnie taks, nie powinno natrafić na większe trudności mimo braku podstaw prawnych w tym względzie. Proszę zatem Panów o dopilnowanie, by taksy te nie były przekraczane, temwięcej, że związany z wydawaniem wymiennych świadectw koszt może być doprowadzony do minimum.

Ad 2. Opłaty targowiskowe szczególnie dotkliwie obciążają rolników, są bowiem przeważnie uiszczane bezpośrednio przez nich i to jeszcze przed uzyskaniem pieniędzy ze sprzedaży żywca. Z tego względu, celem przyjścia z pomocą rolnikom, zbywającym swój inwentarz żywy, proszę o sprowadzenie opłat targowiskowych do poziomu jaknajniższego. *Wpływy z tych opłat powinny gwarantować jedynie samostarczalność finansową targowiska, z uwzględnieniem kwot na oprocentowanie kapitału zakładowego (nie wyżej 6%) i amortyzację (nie wyżej 5%) oraz pewnych kwot na pokrycie wydatków, jakie pociągnie za sobą ustawowo nakazana modernizacja targowisk zaniedbanych.* Przypominam tu postanowienia okólnika Nr. 1 z dnia

7.I. r. b. Nr. SF. I.-10-2 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 2 z 1935 r.) w dziale „Opłaty Targowe“.

Ponadto zwracam uwagę na konieczność zryczałtowania opłat, które składają się na łączny koszt korzystania z targowiska. Ilość tych opłat i sposób ich uiszczania winne być przystosowane do wyrobienia drobnych rolników — hodowców i ich wygody.

Pożądane jest ustalenie, dla terenu każdego województwa, kilku kategoryj opłat targowych dla miejscowości, posiadających targowiska podobnie urządzone i pobieranie za poszczególne rodzaje zwierząt opłat w zależności od zajętego przez nie miejsca (powierzchni w m^2) na targowisku.

Za zwierzęta drobne jak: jagnięta, koźlęta, prosięta, a nawet cielęta ssące, należy, w miarę możności, zalecić niepobieranie żadnych opłat. Opłaty za cielęta starsze, barany, owce, kozy, oraz trzodę do 70 kg. wagi należałoby zryczałtować całkowicie i ustalić w jaknajniższej kwocie.

Za szczególne udogodnienia i urządzenia na targowiskach lepiej urządzonych, do taks, obliczonych w sposób wyżej wskazany może być doliczona pewna kwota, ustalona w stosunku procentowym do taksy zasadniczej za zajęte na targowisku miejsce. Dla najlepiej urządzonych targowisk należałoby zalecić, jako maximum, ustalenie za jedną dobę opłaty równej podwójnej taksie zasadniczej dla każdego rodzaju zwierząt. Za przetrzymywanie zwierzęcia na targowisku do 5 dni należałoby za dni następne po 1-szym liczyć opłaty stosunkowo niższe. Jednocześnie na mniejszych targowiskach należałoby nie stosować przymusu zakupywania paszy na miejscu, o ile posiadacz zwierząt może ją zapewnić własnym staraniem. Zakupywana na miejscu pasza powinna być odstępowana przez gminę według kosztów własnych.

Do czasu wejścia w życie rozporządzeń wykonawczych do rozp. Prez. R. P. z dnia 22.X.1933 r., dotyczących targowisk, należy, przy wydatnem współdziałaniu władz samorządowych, tak, uporządkować sprawy targowisk, by uregulowanie ich w drodze ustawowej nastręczyło jaknajmniej trudności.

Przy zatwierdzaniu budżetów związków samorządowych polecam dopilnować wydzielenia budżetów targowisk zwierzęcych na rok 1935/36 z ogólnych budżetów adm. związków samorządowych. Wydzielenie budżetów targowisk, wymagane ustawowo, zarządzone zostało już w odniesieniu do budżetów zw. samorządowych na rok 1934/35 okólnikiem Nr. 125 z 1933 r. pkt. VIII (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 21 z 1933 r.). Od zasady tej nie może być już żadnych odstępstw w stosunku do budżetów na rok 1935/36, na co przy zatwierdzaniu tych budżetów proszę zwrócić baczną uwagę. W budżetach targowisk winne być przewidziane pewne kwoty na najniezbędniejsze inwestycje (przedewszystkiem wagi), tam, gdzie ich brak, aby modernizacja targowisk mogła być dokonana w przewidzianym ustawowo czasie, bez większych trudności finansowych i w granicach przewidywanych wpływów. Ponadto należy preliminować, jako rezerwę, kwoty, stanowiące ok. 5% przewidywanych wpływów na ew. utrzymanie organów współdziałających w nadzorze nad obrotem targowym.

Preliminowanie nadwyżek dochodów z targowisk zwierząt rzeźnych, nawet niewymagających modernizacji, nie powinno mieć miejsca.

Ad 3. Opłaty rzeźniane winne być tak skalkulowane, by zgodnie z art. 38 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, zapewniały conajmniej samowystarczalność rzeźni, uwzględniając wszystkie koszty własne jej prowadzenia, obliczone możliwie oszczędnie, oraz konieczne odpisy na oprocentowanie kapitału zakładowego (nie wyżej 6%), amortyzację (nie wyżej 5%) i fundusze specjalne. W szczególności zalecać należy wprowadzanie odpisów na fundusz inwestycyjny w rzeźniach, które bez zainwestowania najniezbędniejszych urządzeń nie mogą nadal pracować zgodnie z wymogami higjeny. Plan inwestycyjny musi być jednak rozłożony na dłuższy okres czasu, by nie spowodował nadmiernych obciążeń budżetów rzeźni, a tem samem nie wpłynął na zachwianie finansowych podstaw ich gospodarki, lub na konieczność utrzymania w tych rzeźniach nadmiernych opłat.

Budżety rzeźni gminnych w preliminarzach budżetowych związków samorządowych na r. 1935/36 muszą być zbadane przedewszystkiem pod kątem widzenia obniżenia opłat i wprowadzenia oszczędności w wydatkach związanych z administrowaniem rzeźnią.

Nie obniżone mogą pozostać opłaty tylko w tych rzeźniach, które nie odrzucają nadwyżek, lub dają straty, a w których zaoszczędzenie na wydatkach jest niemożliwe. W stosunku do takich rzeźni należałoby zarządzić indywidualne zbadanie warunków ich pracy, mając na uwadze, że polityka wysokich opłat, nawet pozornie konieczna, może być w poszczególnych wypadkach zabójcza dla ich egzystencji.

W zastosowaniu do rzeźni, administrowanych przez dzierżawców lub koncesjonarjuszów, w których stawki opłat są ustalone umownie i nie dadzą się obniżyć bez zgody zainteresowanych, pożądane jest podjęcie starań o uzyskanie takiej zgody na rewizję choćby najważniejszych dotychczasowych opłat.

Należy uznać za niepożądane przeznaczenie czystych nadwyżek z dochodów rzeźni na cele budżetowe ogólno-adm. gmin. Postępowanie takie, często obecnie stosowane, a usprawiedliwione, częściowo, ciężką sytuację finansową wielkiej liczby gmin, stwarza fałszywe nastawienie administrowania rzeźnią, jako źródłem dochodów komunalnych, ze szkodą dla właściwych zadań rzeźni, jako zakładu użyteczności publicznej. Należy podjąć inicjatywę, aby nastawienie to uległo zmianie i polityka gmin w tym zakresie została stopniowo skorygowana

i dostosowana do właściwych norm, zgodnych z ogólno-gospodarczemi założeniami i intencjami obowiązujących ustaw.

Przystosowanie takie, pod naciskiem ciężkiej sytuacji finansowej związków samorządowych, należy jednak rozłożyć na okres kilku lat.

Przy stałem dążeniu w tym kierunku, czego zmuszony jestem od Panów kategorycznie żądać, można oczekiwać uporządkowania gospodarki finansowej rzeźni, bez szkody dla ogólnej sytuacji finansowej gmin, nawet w miejscowościach, które z rzeźni czerpały nazbyt już poważne dochody na cele budżetu og.-adm.

Podobnie, jak w zakresie opłat targowych, również w rzeźniach należy usilnie zalecić wprowadzenie możliwie analogicznych opłat, w granicach zgóry ustalonych stawek, za podobne czynności czy usługi, w miejscowościach pokrewnego typu, posiadających rzeźnie o mniej więcej równej przydatności.

Jako kryterjum podziału rzeźni na pewne klasy, z któremi związane byłyby określone stawki opłat, należałoby przyjąć ich wyposażenie techniczne, przydatność i zdolność produkcyjną, wysokość uboju rocznego, wysokość budżetu i t. p. Podział rzeźni dla celów normowania i ujednostajnienia opłat, przynajmniej narazie, musi być dokonany w granicach województw, aby mogły być dokładniej uwzględnione warunki lokalne. Pożądane byłoby jednak porozumienie się sąsiednich wojewódzkich władz adm. ogólnej, zarówno w kwestji zasad podziału rzeźni na klasy, jak i proponowanej wysokości orjentacyjnych taks opłat, by w zakresie opłat za korzystanie z urządzeń komunalnych nie występowały granice administracyjne województw, jako utrudniające wolną wymianę towarową żywca i mięsa.

Zakłady należycie urządzone, wyposażone w sposób nowoczesny i pozwalające na dokonanie uboju i przygotowanie mięsa do obrotu w warunkach, gwarantujących pełną jego zdrowotność, winne z największą starannością dostosować swą gospodarkę do aktualnej konjunktury, aby mogły być jaknajwydatniej wykorzystane. Możliwie nisko skalkulowane opłaty w takich rzeźniach zdolne będą zapewnić im większą frekwencję, a równocześnie pozwolą na potanienie kosztów wymiany w najważniejszych ośrodkach obrotu i spożycia mięsa.

W stosunku do rzeźni najbardziej prymitywnych, pozostających przeważnie pod nadzorem oglądaczy, na pierwszem miejscu uważam za konieczne postawić plan ich uporządkowania i unowocześnienia, w najkonieczniejszych choćby granicach. W rzeźniach takich trzeba przewidzieć niezbędne inwestycje i zalecić planowe gromadzenie funduszów na nie, nawet gdyby opłaty dla tej kategorji rzeźni miały być stosunkowo mniej obniżone. Rzeźnie tego typu, przeważające w kraju, wprowadzają do obrotu żywcem i mięsem element niezdrowej konkurencji, są bowiem tanie dzięki swej prymitywności, a cieszą się, naogół, wielką frekwencją, szczególnie przy uboju na potrzeby handlu międzymiastowego mięsem. O ile rzeźnie takie są potrzebne dla celów miejscowych, muszą one być doprowadzone do wymaganego poziomu. O minimum tych wymagań winien decydować stopień wykorzystania danej rzeźni dla celów zaopatrzenia miejscowego, oraz ubój dokonywany bezpośrednio dla rolników. Z uwagi na pożądaną współpracę miast w uporządkowaniu zagadnienia t. zw. mięsa przywozowego, należałoby zalecić takie uregulowanie opłat w omawianych rzeźniach, by żywiec bity na wywóz, o ile ubój taki nie leży w interesie okolicznych rolników — hodowców żywca, nie był premjowany w postaci pobierania zań równych lub niższych nawet opłat. Przeciwnie, ponieważ ubój dla celów handlu międzymiastowego mięsem winien być dokonywany w lepszych warunkach i pod ściślejszym nadzorem lek.-wet., aby mięso mogło dobrze znieść, transport, opłaty za taki ubój mogą być, z konieczności, raczej nieco wyższe. Sprawa t. zw. mięsa przywozowego jest specjalnie trudna, ale i bardzo ważna. Należy dążyć do tego, by miasta nie prowadziły, każde na własną rękę, polityki mięsnej, nie uzgodnionej należycie z założeniami ogólnemi, oraz z potrzebami rynku i interesami innych miast.

Ponieważ opłaty targowe i rzeźniane nie są dostatecznie ujednostajnione, przeto poszczególne miasta mając na widoku tylko interes rzeźni, jako przedsiębiorstwa, przynoszącego dochód, różnie ustosunkowują się do międzymiastowego handlu mięsem, z reguły używając opłat jako narzędzia swej polityki. Ten stan rzeczy w wielu wypadkach wymaga interwencji. Sprawy obrotu żywcem i mięsem muszą być poddane najściślejszemu nadzorowi wojewódzkich władz adm. ogólnej, które winne rozstrzygać w myśl wskazań polityki Rządu w tym zakresie, podporządkowując interesy partykularne wyraźnie ujawnionemu interesowi publicznemu.

Opłaty w małych prymitywnych rzeźniach, muszą być zatem zrewidowane z całą starannością, by rzeźnie te obsługiwały jaknajtaniej potrzeby spożycia miejscowego, a jednocześnie nie przyciągały sztucznie uboju, dokonywanego dla innych celów, o ile cele te nie są dostatecznie gospodarczo uzasadnione.

Cała nadwyżka uzyskana z wykonania budżetów omawianych rzeźni powinna być użyte na ich modernizację. Należy otoczyć specjalnie baczną opieką sprawę uporządkowania tych rzeźni, bowiem pochodzące z nich mięso stanowi często przedmiot niezdrowej spekulacji, godzi w egzystencję lepiej urządzonych rzeźni i wywołuje chaos na rynku mięsnym.

Różnica opłat, pobieranych przez rzeźnie należycie urządzone, w stosunku do opłat w rzeźniach bardziej prymitywnych, nie powinna być duża, w odniesieniu do opłat za te same usługi, niezbędne przy uboju żywca. Nadmierne rozpięcie wysokości tych opłat powoduje obserwowane już w szeregu miejscowości unikanie przez zainteresowanych korzystania z większych nowoczesnych targowisk i rzeźni.

Ponieważ zakład nowoczesny zapewnia zainteresowanym lepszą obsługę, a ponadto może im dać szereg udogodnień i korzyści, których nie znajdą w zakładzie prymitywnym, decyduje tu niewątpliwie kwestja opłat. Wykorzystanie specjalnych udogodnień zakładów nowoczesnych, pozostawionych wolnej decyzji zainteresowanych, należałoby rozszerzyć przez ustalanie za nie dostatecznie atrakcyjnych opłat przy wzmocnionym nadzorze nad ubojem w rzeźniach prymitywnych. Będzie to miało również dodatni wpływ na uregulowanie sprawy uboju nielegalnego. Potajemny ubój, bardzo obecnie częsty i trudny do zwalczania, szczególnie w zastosowaniu do drobnicy rzeźnej, niewątpliwie poważnie się zmniejszy, gdy będzie można dokonać uboju w rzeźni za niską opłatą. Z tych względów proszę o specjalnie niskie skalkulowanie opłat za ubój zwierząt drobnych, jak barany, owce, kozy i t. p. mając dodatkowo na uwadze, w odniesieniu do baranów i owiec, jaknajpełniejsze współdziałanie z akcją popierania spożycia baraniny, w ramach ogólnej akcji popierania owczarstwa.

W związku z akcją obniżenia i unormowania opłat rzeźnianych proszę o rozważenie również sprawy wprowadzenia opłat od wagi, zamiast od sztuki, zwierząt rzeźnych. Ponieważ wprowadzenie opłat za 1 kg. byłoby zbyt uciążliwe, należy zalecić wprowadzenie opłat dla kilku kategoryj wag każdego rodzaju zwierząt rzeźnych, wykorzystując doświadczenie, jakie daje stosowanie już obecnie takich opłat w wielu miejscowościach.

Opłaty t. zw. obowiązkowe t. j. za usługi, z których zainteresowany w uboju żywca musi skorzystać, winne być zryczałtowane, tak, by nie zachodziła potrzeba wnoszenia w różnych miejscach oddzielnych opłat za poszczególne usługi. Opłaty za świadczenia t. zw. nieobowiązkowe powinne być skomasowane dla usług pokrewnych lub wzajemnie po sobie i współzależnie następujących.

Taryfy opłat, po ich przepracowaniu, należałoby ująć jaknajbardziej przejrzyście w regulaminach rzeźni i podać do wiadomości publicznej, szczególnie w miejscowościach, w których tego dotąd nie uczyniono.

Podkreślam, że uporządkowanie i ujednostajnienie wysokości opłat nie może pociągnąć za sobą podwyższenia opłat, które w chwili obecnej są niższe od stawek, jakie będą ustalone dla podobnych zakładów w miejscowościach pokrewnego typu. W wypadkach, gdy czynione byłyby w tym kierunku jakiekolwiek próby, należy im kategorycznie zapobiec.

Ad. 4. Opłaty za badanie weterynaryjne żywca przed ubojem i mięsa po uboju w miejscowej rzeźni winne być uregulowane ściśle w myśl postanowień rozp. Prez. R. P. z dnia 22.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 454 z 1933 r.) Uchwały gmin w przedmiocie tych opłat podlegają zatwierdzeniu właściwej władzy nadzorczej. Wspomniane opłaty mają na celu pokrycie kosztów nadzoru i wpływy z nich nie powinny przekraczać wydatków, związanych z tym nadzorem. Wydatki te muszą być doprowadzone do możliwego minimum, bez szkody jednak dla sprawności służby lek.-weterynaryjnej.

Ewentualne niedobory na pokrycie kosztów nadzoru lek.-wet., tam, gdzie opłaty za nadzór okażą się zbyt niskie, nie mogą być pokrywane z innych działów gospodarki rzeźni. Wpływy z opłat za nadzór lek.-wet. i wydatki z tym nadzorem związane winne być wydzielone w budżetach rzeźni.

Zbyt niskie opłaty za badanie lek.-wet. należy doprowadzić do właściwego poziomu, obniżając odpowiednio wysokość opłat za korzystanie z rzeźni.

Obowiązek wydzielenia wpływów i wydatków, związanych z nadzorem lek.-wet. w budżetach rzeźni, nie stoi na przeszkodzie skomasowaniu i ewentualnemu zryczałtowaniu opłat. W wypadku pobrania jednorazowo sumy opłat za kilka rodzajów świadczeń, na kwitach może być wskazane z czego się ta suma składa, lub też, w razie potrzeby, mogą być wydane dwa kwity naraz. W związku z opłatami za badanie lek.-wet. żywca i mięsa należy mieć na uwadze, że rodzaj wydatków, jakie składają się na ten nadzór jest ustawowo określony. Również należy liczyć się z tem, że celem nadzoru lek. wet., do sprawowania którego powołane zostały gminy, jest ochrona zdrowotności publicznej w związku ze spożyciem mięsa.

Ten przywilej gmin, którym ustawowo zapewnione zostały na jego wykonywanie niezbędne środki, nie może być przez gminy traktowany, jako źródło dochodów, przeznaczonych na inne cele.

Ad. 5. Nadzór lek.-wet. nad mięsem t. zw. przywozowem, pochodzącem z uboju pozamiejscowego reguluje to samo rozporządzenie. Ponadto w myśl postanowień okólnika Nr. 1 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 2 z 1935 r.), miasta wymienione w tym okólniku, które zapewniają zainteresowanym korzystanie ze specjalnych urządzeń rzeźni, poza temi urządzeniami, które są niezbędne bezpośrednio przy wykonywaniu sprawdzania, ***mają prawo pobierać za korzystanie z tych urządzeń opłaty, nieprzekraczające 50% opłat, omówionych w punkcie ad 3 niniejszej instrukcji.*** Stwierdziłem, że w niektórych miastach opłaty te pobierane są w/g. wyższych stawek, co polecam niezwłocznie uporządkować, jako sprzeczne z mojem zarządzeniem. Ulgowa opłata przysługuje zainteresowanym tylko w wypadku korzystania z urządzeń t. zw. obowiązkowych przy miejscowym uboju. Za korzystanie z usług nieobowiązkowych np. z chłodni, hali hurtu i t. p. posiadacze mięsa przywozowego muszą opłacać pełne stawki opłat. Ulgi specjalne, w stosunku do mięsa przywozowego, pochodzącego z rzeźni eksportowych (np. bekoniarni), powinny, o ile uznane to będzie za korzystne dla stosunków lokalnych, być rozszerzone i na spółdzielnie rolniczo-handlowe oraz inne organizacje. Warunkiem zastosowania ulg do takich instytucyj

winno być stwierdzenie, że biorą one udział w obrocie żywcem i mięsem nie dla bezpośredniego zysku handlowego, lecz w interesie korzystniejszego zbytu produkcji rolniczej i potanienia kosztów wymiany. Niezależnie od tych ulg mogą być stosowane ulgi w zakresie wszystkich opłat targowiskowych i rzeźnianych, oraz lek.-wet., do uboju dla wojska oraz na potrzeby własnego gospodarstwa rolników — właścicieli żywca.

Ad 6. Oprócz nadzoru weterynaryjnego nad mięsem, który trwa aż do momentu wpuszczenia tego mięsa do obrotu, bezpośrednio potem sprawowany jest dalszy nadzór nad mięsem i jego przetworami na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30.VI.1932 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 603). Przedostatni i ostatni ustępy paragrafu 41 tego rozporządzenia, dotyczące wędlin i innych wyrobów wędliniarskich, oraz nadzoru nad niemi w miejscach przeznaczenia, dały niektórym zarządom gmin asumpt do wprowadzenia wysokich opłat za sprawdzenie wędlin. W kilku gminach, wbrew postanowieniom ustawowym, również powołując się na to rozporządzenie, wprowadzono opłaty za sprawdzanie mięsa oraz innych przetworów mięsnych. Polecam uchylenie w drodze nadzoru wszelkich opłat, pobieranych, na podstawie rozporządzenia o dozorze nad mięsem i jego przetworami, za sprawdzanie mięsa i wszelkich produktów i przetworów mięsnych, wprowadzonych do obrotu nie w miejscach produkcji, wyjąwszy opłaty za sprawdzanie wędlin i innych wyrobów wędliniarskich. Jednocześnie proszę Panów o wydatne obniżenie opłat za sprawdzanie wędlin w miejscowościach, w których zostało ono uznane za konieczne, ze względu na ochronę zdrowotności publicznej. Wpływy z tych opłat mogą być przeznaczone wyłącznie na pokrycie kosztów sprawdzania, przewidujących tylko najniezbędniejsze, związane z tem sprawdzeniem, wydatki właściwych gmin.

Poza opłatami, omówionemi wyżej wymaga jeszcze specjalnego potraktowania sprawa opłat za ubój rytualny.

Na podstawie przepisów organizacji gmin wyznaniowych żydowskich oraz w sprawie gospodarki finansowej tych gmin (rozporządzenia z 14.X.1927 r. i 9.IX.1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 500 z 1928 r. Nr. 89, poz. 698 z 1931 r.) wojewódzkie władze adm. og., upoważnione przez Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, powołane będą do uporządkowania i tej sprawy.

Do czasu uzyskania przez Panów specjalnych upoważnień od kompetentnej władzy, proszę Panów o podjęcie w tym kierunku stosownej inicjatywy w drodze bezpośredniego porozumienia z gminami wyznaniowemi żydowskiemi, a to z uwagi na pilny gospodarczy cel akcji.

Jednocześnie proszę Panów o dopilnowanie, by taksa za ubój rytualny baranów i owiec nigdzie nie przekraczała 60 gr., od jednej sztuki, a to zgodnie z zarządzeniem Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 17.VIII. 1934 r. Nr. V. 2993/34.

Proszę o poświęcenie sprawie opłat za ubój rytualny specjalnej uwagi Panów, bowiem, nienaruszając ustawowych przywilejów ludności żydowskiej w zakresie rytualnego uboju żywca, pieczętowania i wyrębu mięsa, dążyć należy do wydatnego zmniejszenia nadmiernych obecnie obciążeń z tego tytułu całego obrotu mięsem.

Zawarte w niniejszem instrukcji tezy mają na celu przeprowadzenie akcji we wszystkich województwach w analogiczny sposób i w/g tych samych przesłanek.

Tezy te nie podają proponowanych stawek maksymalnych poszczególnych opłat, bowiem w obecnym stadjum akcji sprawa ta musi być uprzednio należycie załatwiona w ramach województw. Podkreślam jednak, że wyniki akcji będę bacznie obserwował i zarządzę szczegółową ich analizę, aby stwierdzić, czy w jej realizacji wykorzystane zostały istotnie wszystkie możliwości.

O wydanych zarządzeniach, oraz osiągniętych wynikach akcji proszę P.P. Wojewodów nadesłać mi w terminie do dn. 1.VI. r. b. sprawozdania, w których należy uwzględnić:

1) wykaz poszczególnych kategoryj targowisk i rzeźni wg. podziału dla celów ujednostajnienia opłat;

2) ustalone stawki opłat, obejmujące określone kategorje usług czy świadczeń w odniesieniu do poszczególnych rodzajów zwierząt i do określonych miejscowości;

3) plan uporządkowania rzeźni najbardziej prymitywnych;

4) szczegółowe taryfy opłat targowych i rzeźnianych, oraz za nadzór lek.-wet. w miastach, liczących ponad 25 tys. ludności;

5) takież taryfy dla typowych miejscowości mniejszych, po jednej dla każdego typu miejscowości;

6) uwagi, dotyczące wyników akcji, w szczególności zaś opinje P.P. Wojewodów co do ew. jej pogłębienia odnośnie ujednostajnienia opłat i uporządkowania sprawy międzymiastowego handlu mięsem, oraz wnioski co do dalszego uregulowania opłat rytualnych.

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski
MINISTER

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

81.

OKÓLNIK Nr. 25

z dnia 6 maja 1935 r.

o stemplowaniu środków reklamy filmów.

(Nr. AF. 11-7-Rekl.-R-35/1).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W związku z wątpliwościami, jakie się nasunęły przy interpretacji przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 20.XII. 1934 r. o przedstawianiu do zatwierdzania środków reklamowania filmów (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 982), a w szczególności co do sposobu i zakresu nadzoru przez władze administracji ogólnej nad wykonaniem w terenie przepisów tego rozporządzenia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Nadzór nad wykonaniem wspomnianego wyżej rozporządzenia należy wyłącznie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Centralne Biuro Filmowe). Władze miejscowe nie powinny wymagać, aby każdy egzemplarz środków reklamy, wystawiany na widok publiczny, nosił znak ostemplowania go przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, albowiem z chwilą wejścia w życie rozporządzenia o komisjach badania filmów, które zostanie wkrótce ogłoszone w Dzienniku Ustaw, zatwierdzeniu podlegać będą jedynie dwa komplety omawianych środków, z których jeden pozostanie w aktach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a drugi zwracany będzie stronie.

O ile wystawiony środek reklamy ze względu na swą treść nasunie powiatowej władzy administracji ogólnej uzasadnione wątpliwości, czy został on przez Min. Spraw Wewn. zatwierdzony, należy odnośny środek reklamy zakwestjonować i przesłać do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Centralne Biuro Filmowe), które w każdym poszczególnym wypadku wyda stosowne zarządzenie.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

82.

OKÓLNIK Nr. 26

z dnia 6 maja 1935 r.

w sprawie polityki karno-administracyjnej

(Nr. AP. 106—145).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów.

Sprawy karania administracyjnego są w dalszym ciągu przedmiotem głośnych skarg ludności, które znajdują echo zarówno w ciałach ustawodawczych, jak i na łamach prasy. Konkretne wypadki, które dochodzą do mojej wiadomości przekonują mnie że mimo szeregu okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a ostatnio obszernej instrukcji z dnia 17 października 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 17, poz. 255), niektóre starostwa w dalszym ciągu nie rozumieją istotnego znaczenia i wagi swoich uprawnień w zakresie prawa karania.

Karanie administracyjne nie ma w swojem założeniu i nie może mieć charakteru odwetu, a służy jedynie do zapewnienia należytego posłuchu ustawom i zapobiegania drobnym ich naruszeniom, jest więc w rękach administracji przedewszystkiem ważnym środkiem wychowawczym.

Ten cel podniesienia autorytetu ustaw i urzędu będzie całkowicie chybiony, jeżeli karanie administracyjne praktykowane będzie w sposób dowolny, bez żadnej myśli przewodniej i bez należytego umiaru. Pragnąc zapobiec temu wzywam niniejszem P. P. Starostów i Wojewodów do energicznego współdziałania w tym kierunku, a to tem więcej, że zakres prawa karania, przysługujący administracji, z roku na rok, stale się powiększa.

1) Nie należy nakładać kar, gdy chodzi o uchybienia drobne, nie wynikające oczywiście ze złej woli, lecz z niedopatrzenia lub nieznajomości przepisów. W wypadkach takich należy stosować przedewszystkiem zwykłe ostrzeżenie.

2) Ogólnie stosuje się kary zbyt wysokie. W obecnej sytuacji każda kara pieniężna jest karą dotkliwą, zwłaszcza dla ludności wiejskiej. Żądam stosowania w tym względzie należytego umiaru i brania pod uwagę w każdym wypadku sytuacji materjalnej osoby karanej.

3) Poszczególne referaty, przywiązując ze zrozumiałych względów szczególną wagę do spraw im zleconych, wywierają niejednokrotnie nacisk na referentów karno-administracyjnych w kierunku stosowania najwyższych wymiarów kary. Polecam P. P. Starostom czuwać nad tem, ażeby była zachowana niezbędna równomierność w orzecznictwie karno-administracyjnem i żeby orzeczenia karne zapadały nie inaczej, jak po rozważeniu wszelkich okoliczności sprawy.

4) W tych przypadkach, gdy rozprawa musi być zarządzona, dążyć należy do tego, aby połączona ona była z jak najmniejszą stratą czasu, kosztów i t. d. dla zainteresowanych i dla władz. Należy tu częściej niż dotychczas rozpatrywać sprawy przy okazji t. zw. roków administracyjnych i badać strony oraz świadków w drodze rekwizycji.

5) Nałożona kara musi być zrealizowana. Niezrealizowane kary powodują jedynie szerzenie się bezkarności i demoralizują ludność.

Podając niniejsze do wiadomości i stosowania, polecam równocześnie organom inspekcji ministerjalnej i wojewódzkiej zwracać szczególniejszą uwagę na bieg spraw karno-administracyjnych i donosić mi bezzwłocznie o wszelkich zauważonych uchybieniach.

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski
MINISTER

83.

OKÓLNIK Nr. 27

z dnia 6 maja 1935 r.

w sprawie targów i jarmarków.

(Nr. Apr. 100/6-2).

Do

P. P. Wojewodów.

Wobec stosunkowo niewielkich zmian zachodzących w terminach odbywania się targów i jarmarków — Ministerstwo Przemysłu i Handlu uznało nadsyłanie przez Panów Wojewodów sprawozdań w tych sprawach za zbędne.

W związku z powyższem uchylam okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 60 z dn. 17 kwietnia 1928 r. w sprawie trybu zatwierdzania targów i jarmarków (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 417 poz. 3) i zwalniam Panów od obowiązku nadsyłania Ministerstwu Przemysłu i Handlu sprawozdań, o których mowa w cyt. okólniku.

ZA MINISTRA
(—) Wł. Korsak
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

84.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

o uproszczeniu rachunkowości w gospodarce ryczałtowej.

(Nr. GB.-31).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu na podstawie § 42 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych z 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9 z 1935 r.) zarządza następujące uproszczenia w rachunkowości gospodarki ryczałtowej na okres budżetowy 1935/36 r.:

1) W księdze rachunków bieżących zamiast osobnych notatników pieniężnych — otworzyć należy tyle potrzebnych kont, ile jest oddzielnych ryczałtów, przyczem nazwy tych kont winny odpowiadać ściśle nazwom odnośnych ryczałtów, ustalonym w § 28 tymczasowych przepisów o gospodarce ryczałtowej.

2) W księdze rachunków bieżących należy ponadto otworzyć specjalne konto oszczędności ryczałtowych.

3) Dowody rachunkowe na wydatki z kredytów zryczałtowanych przechowuje się przy tałonach asygnat zgodnie z § 65 powołanych przepisów rachunkowo - kasowych dla władz i urzędów państwowych w porządku zapisów w księdze kredytów i wydatków budżetowych.

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

85

PISMO OKÓLNE

z dnia 1 maja 1935 r.

o ewidencji wyświetlanych filmów w kinematografach na terenie Rzplitej.

(Nr. AF. 59-1/Ewid).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Na podstawie arkuszy ewidencyjnych filmów wyświetlanych na terenie Rzplitej, a nadsyłanych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych na skutek okólnika Nr. 175 z dn. 25.IX.1928 r. (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. Cz. I str. 294) i okólnika Nr. 206 z dn. 24.XII.1931 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 21, poz. 339) zostało stwierdzone, że w całym szeregu miejscowości są wyświetlane filmy, do których legitymacje filmowe, wystawione przed dniem 1.I.1930 r. — bez oznaczenia terminu ich ważności — utraciły swą ważność w związku z zarządzeniami Ministra Spraw Wewnętrznych: z dn. 28.XII.1929 r. (Monitor Polski Nr. 299, poz. 703 z dn. 30.XII.1929 r.), z dn. 17.XII.1930 r. (Monitor Polski Nr. 297, poz. 417 z dn. 27.XII.1930 r.), z dn. 30.XI.1931 r. (Monitor Polski Nr. 281, poz. 374 z dn. 5.XII.1931 r.), z dn. 2.XII.1932 r. (Monitor Polski Nr. 280, poz. 328 z dn. 6.XII.1932 r.), z dn. 6.XI.1933 r. (Monitor Polski Nr. 257, poz. 274 z dn. 8.XI.1933 r.).

Ponadto stwierdzono, że pomimo oznaczania od dnia 1 stycznia 1930 r. na legitymacjach terminów ważności, wyświetlane są filmy posiadające legitymacje już nieważne, t. j. takie, których termin ważności upłynął, oraz filmy, których data terminu ważności na legitymacjach została sfałszowana przez wytarcie właściwej i wstawienie innej daty.

Stan ten świadczy o niedostatecznem wykonywaniu nadzoru nad filmami wyświetlanemi publicznie i wymaga baczniejszego zwrócenia uwagi na ważność legitymacyj do filmów wyświetlanych w kinoteatrach na terenie Rzplitej.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, co następuje:

a) legitymacje do filmów, wystawione przed dn. 1.I.1930 r. bez oznaczenia terminu ich ważności straciły swą ważność z dn. 1.I.1934 r.,

b) począwszy od dn. 1.I.1930 r. wszystkie legitymacje są wystawiane z uwidocznionemi na nich terminami ważności,

c) na pierwszej stronie legitymacyj nigdy

nie są czynione żadne poprawki ani podskrobania.

Ministerstwo prosi przeto o zwracanie uwagi na legitymacje, przedkładane władzom administracyjnym przy zgłaszaniu filmów do wyświetlania publicznego i we wszystkich wypadkach, w których:

a) legitymacje noszą datę wystawienia przed 1.I.1930 r.,

b) legitymacje utraciły swą ważność w związku z terminami uwidocznionemi na nich,

c) na pierwszej stronie legitymacyj poczynione są jakiekolwiek poprawki lub podskrobania — należy nie dopuszczać do wyświetlania publicznego tych filmów, a zakwestjonowane legitymacje przedkładać niezwłocznie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do dalszej decyzji.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

86.

PISMO OKÓLNE

z dnia 1 maja 1935 r.

o ewidencji koncesjonowanych przedsiębiorstw sprzedaży i wynajmu filmów.

(Nr. AF. 11-9--Rejestr./R-35).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o nadesłanie wykazów przedsiębiorstw sprzedaży i wynajmu filmów, które się zarejestrowały na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18.VIII 34 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie rejestracji przedsiębiorstw sprzedaży i wynajmu filmów (Dz. U. R. P. z dn. 28.VIII.1934 r. Nr. 65, poz. 708).

Ministerstwo prosi również o nadesłanie wykazów przedsiębiorstw sprzedaży i wynajmu filmów, które uzyskały koncesje na podstawie art. 2 ustawy z dn. 13 marca 1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 323).

Wykazy, o których mowa wyżej, należy przesłać Ministerstwu w terminie do dnia 20.V.1935 r.

Ponadto, po nadesłaniu powyższych wykazów, zechcą P. P. Wojewodowie, (P. Komisarz Rządu) powiadamiać w przyszłości Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o każdym wypadku udzielenia koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa sprzedaży i wynajmu filmów, nadsyłając Ministerstwu odpisy udzielonych koncesyj.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

87.

PISMO OKÓLNE

z dnia 1 maja 1935 r.

o przekazywaniu pieniędzy do placówek R. P. zagranicą.

(Nr. GB. 31/63)

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, Starostom i Prezydentom Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości pismo konsulatu R. P. w Winnipeg z prośbą o ścisłe przestrzeganie, aby przy przekazywaniu pieniędzy placówkom R. P. zagranicą podawano wszystkie potrzebne szczegóły co do pochodzenia i przeznaczenia pieniędzy.

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

KONSULAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
W WINNIPEGU
Nr. 564/51.
Winnipeg, dn. 13 lutego 1934 r.

W sprawie przekazów pieniężnych.

Do
Ministerstwa Spraw Zagranicznych
Wydział A. II.
w Warszawie.

Zdarzają się często wypadki, że krajowe władze administracyjne, Sądy etc., przy przekazywaniu do Konsulatu R. P. w Winnipegu różnych należności i kwot, ograniczają się do zakupu czeku lub przekazu i przesyłają pocztą odnośne kwoty bez podania tytułu, przekazu względnie bez powołania się na datę, numer i treść przedmiotowego pisma Konsulatu.

Postępowanie takie wywołuje niepożądaną zwłokę w ostatecznem księgowaniu danej kwoty oraz wypłaty jej zainteresowanemu petentowi, która zwłaszcza dla odległych zamorskich placówek jest dość znaczna z powodu długiego czasu trwania korespondencji.

Konsulat uprasza Ministerstwo Spraw Zagranicznych o rozpatrzenie możliwości zwrócenia krajowym władzom administracyjnym, Sądom i władzom samorządowym uwagi, za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych względnie Ministerstwa Sprawiedliwości, na konieczność i celowość podawania przy przekazywaniu kwot do placówek konsularnych dokładnego tytułu danego przekazu, względnie dokładnego podania daty i numeru danego pisma odnośnej placówki oraz imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania osoby, dla której przekaz jest przeznaczony, wraz z podaniem imienia i nazwiska osoby w Kraju, od której dana kwota została pobrana względnie ściągnięta.

(—) J. Pawlica
KONSUL R. P.

88

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 maja 1935 r.

w sprawie poparcia Kolegjum Międzynarodowych Wykładów Akademickich w Gdyni.

(Nr. SS. 47-4-5).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. wojewody śląskiego) i Pana Prezydenta m. st. Warszawy.

W ciągu trzech lat ubiegłych odbywały się w Gdyni staraniem Kolegjum Międzynarodowych Wykładów Akademickich im. Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego specjalne kilkutygodniowe kursy dla znacznej liczby cudzoziemców i polskich wyższych urzędników administracyjnych oraz działaczy samorządowych.

Ze względu na propagandowy charakter kursów, co zostało podkreślone w poprzednich pismach okólnych w tejże sprawie (ostatnio w piśmie okólnem z dn. 16.IV.1934 L. SS. 47/4/3) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca się jak w latach ubiegłych do Pana Wojewody z prośbą o zalecenie związkom samorządowym przyznania Kolegjum zasiłków, biorąc pod uwagę przy ustalaniu ich wysokości normy zasiłków przyznawanych w latach ubiegłych, przy zachowaniu ograniczeń zawartych w okólniku Nr. 8 z dn. 8 lutego 1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 5, poz. 28).

(—) *Zbikowski*
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 26 kwietnia Nr. 31 Rok 1935

Poz. 228. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego“, „Państwowego Monopolu Spirytusowego“ i „Polskiego Monopolu Solnego“.

Poz. 229. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o częściowej zmianie taryfy celnej wywozowej.

Poz. 230. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 kwietnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami.

Poz. 231. Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. o organizacji i trybie postępowania komisyj oszczędnościowo-oddłużeniowych dla samorządu.

Na podstawie art. 10 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Rozporządzenie niniejsze normuje szczegółowo organizację i tryb postępowania komisyj oszczędnościowo-oddłużeniowych dla samorządu przy urzędach wojewódzkich, powołanych art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846).

(2) W dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego komisje oszczędnościowo-oddłużeniowe dla samorządu nazywane będą „komisjami“, a Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa dla Samorządu — „Centralną Komisją“.

§ 2. Członków komisyj — przedstawicieli rady wojewódzkiej (w województwach zachodnich — sejmiku wojewódzkiego, w województwach południowych — wydziału wojewódzkiego) wybierają rady wojewódzkie (sejmiki wojewódzkie, wydziały wojewódzkie) zwykłą większością głosów ze swego grona lub z pośród innych osób.

§ 3. (1) Przewodniczący komisji przewodniczy na posiedzeniach, kieruje pracami komisji, reprezentuje ją nazewnątrz i wykonywa wszelkie inne czynnności, zlecone mu rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846), rozporządzeniem niniejszem oraz instrukcjami Centralnej Komisji. Poszczególne prace przewodniczący komisji może zlecać członkom komisji lub rzeczoznawcom.

(2) W zastępstwie przewodniczącego przewodniczy na posiedzeniach członek komisji, wyznaczony przez przewodniczącego Centralnej Komisji.

(3) Przewodniczący komisyj składają przewodniczącemu Centralnej Komisji sprawozdanie z prac komisyj.

§ 4. (1) Przewodniczący Komisji Centralnej powołuje sekretarza komisji bądź z pośród członków komisji; bądź z pośród innych osób.

(2) W razie niępowołania sekretarza przez przewodniczącego Centralnej Komisji sekretarza wyznacza wojewoda z pośród urzędników urzędu wojewódzkiego. Sekretarz prowadzi biuro komisji.

§ 5. (1) Przewodniczący komisji i sekretarz mogą otrzymywać ryczałtowe odszkodowanie, którego wysokość określa Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek przewodniczącego Centralnej Komisji.

(2) Członkowie Komisji mają jedynie prawo do zwrotu kosztów podróży i poboru diet za dni posiedzeń oraz w razie wyjazdów służbowych według zasad, ustalonych dla urzędników państwowych na stanowiskach radców we władzach bezpośrednio podległych władzy naczelnej.

§ 6. Urząd wojewódzki, przy którym znajduje się komisja, dostarczy komisji potrzebnego lokalu biurowego wraz z urządzeniem oraz pomocy biurowej.

§ 7. Na posiedzenia komisji powinni być wzywani wszyscy jej członkowie. Do ważności posiedzeń komisji konieczna jest obecność połowy członków, w tem przewodniczącego komisji lub jego zastępcy (§ 3 ustęp 2). Uchwały komisji zapadają większością głosów obecnych członków, w razie równości głosów przeważa zdanie, za którem wypowiedział się przewodniczący.

§ 8. (1) Komisja ma prawo badać budżety, zamknięcia rachunkowe, sprawozdania i wszelkie akta i dokumenty poszczególnych związków samorządowych, tudzież ich urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw oraz przeprowadzać lustracje na miejscu przez swych delegatów i rzeczoznawców.

(2) Zarządy związków samorządowych i międzykomunalnych oraz zarządy urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw, podlegających kompetencji komisji, obowiązane są dostarczyć na żądanie komisji wszelkich materjałów i informacyj.

§ 9. Władze rządowe i samorządowe obowiązane są udzielać komisjom wszelkich potrzebnych informacyj oraz pomocy, niezbędnej do wykonywania jej obowiązków.

§ 10. W zakresie akcji oszczędnościowej komisja, po zbadaniu gospodarki danego związku samorządowego, jego urządzeń, zakładów lub przedsiębiorstw, uchwala wnioski, które przedstawia właściwej władzy nadzorczej nad związkiem samorządowym i przewodniczącemu Centralnej Komisji.

§ 11. (1) Wniosek o wszczęcie postępowania oddłużeniowego, zgłoszony przez interesowane strony lub władzę nadzorczą, powinien być umotywowany. Jeżeli wniosek zgłasza władza nadzorcza nad związkiem samorządowym albo interesowany związek, do wniosku należy dołączyć budżet na rok bieżący, ostatnie zamknięcie rachunkowe oraz wykaz wszelkich długów ze wskazaniem tytułów, wysokości oprocentowania i terminów płatności.

(2) Przewodniczący komisji może zarządzić uzupełnienie danych, uzasadniających wniosek.

§ 12. (1) Komisja rozpatruje wniosek o wszczęcie postępowania oddłużeniowego na posiedzeniu bez udziału stron i bądź zarządza wszczęcie postępowania, bądź odrzuca wniosek. Komisja może odroczyć decyzję celem uzupełnienia danych.

(2) Postanowienie o wszczęciu postępowania oddłużeniowego przewodniczący komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim, w Monitorze Polskim oraz poczytnym dzienniku miejscowym.

(3) O odrzuceniu wniosku przewodniczący zawiadamia wnioskodawcę.

§ 13. (1) O posiedzeniu komisji, na którem ma być rozpatrywany plan oddłużenia, przewodniczący ogłasza w dzienniku wojewódzkim, w Monitorze Polskim oraz w poczytnym dzienniku miejscowym, co najmniej na dwa tygodnie przed terminem posiedzenia.

(2) Strony mogą składać wyjaśnienia na posiedzeniu komisji osobiście lub przez pełnomocników.

§ 14. (1) Po rozpatrzeniu projektu planu oddłużenia i wysłuchaniu stron, które się stawią, komisja bądź ustala plan oddłużenia, bądź umarza postępowanie oddłużeniowe.

(2) Plan oddłużenia, ustalony przez komisję, przewodniczący komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim. Zawiadomienie o ogłoszeniu planu oddłużenia przewodniczący komisji ogłasza w Monitorze Polskim i poczytnym dzienniku miejscowym. Postanowienie o umorzeniu postępowania przewodniczący komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim, Monitorze Polskim i poczytnym dzienniku miejscowym.

§ 15. W razie zgłoszenia w terminie sprzeciwu przeciwko planowi oddłużenia, ustalonemu przez komisję, przewodniczący komisji przesyła plan oddłużenia wraz z aktami sprawy, zgłoszonemi sprzeciwami oraz własnym wnioskiem do Centralnej Komisji.

§ 16. (1) Odpisy prawomocnego planu oddłużenia przewodniczący komisji przesyła interesowanemu związkowi samorządowemu oraz władzy nadzorczej, powołanej do zatwierdzenia budżetu tego związku.

(2) Wierzyciele związku samorządowego, objęci planem oddłużenia, otrzymują na żądanie dotyczące ich wyciągi z planu oddłużenia z wypisem prawomocnego postanowienia, zatwierdzającego plan oddłużenia.

§ 17. Wszelkie obwieszczenia, odpisy i wyciągi, przewidziane w postępowaniu oddłużeniowem podpisują przewodniczący komisji i sekretarz.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 1 maja Nr. 32 Rok 1935

Poz. 232. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1935 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 roku w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Poz. 233. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Poz. 234. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1935 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów, wydane co do §§ 13 — 17, 24 — 31 i 45 — 47 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

z 4 maja Nr. 33 Rok 1935

Poz. 235. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych, wydane co do §§ 25, 30, 49, 51, 131, 158 ust. 4, 162 ust. 1, 165 ust. 3, 176 ust. 3, 180, 196 ust. 2, 305, 318 ust. 3, 318a, 326, 327 i 329a ust. 1 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i co do §§ 25, 30, 48, 49, 51, 158 ust. 4, 162 ust. 1, 165 ust. 3, 176 ust. 3, 196 ust. 2, 247, 249, 252, 304, 305, 318 ust. 3, 318a oraz 329a ust. 1 i 2 — w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Poz. 236. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu wysokości odszkodowania dla gorzelni, które utraciły charakter rolniczy.

Poz. 237. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opodatkowaniu cukru.

Poz. 238. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu.

Poz. 239. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie zwinięcia Urzędu Depozytów Sądowych we Lwowie.

Poz. 240. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 kwietnia 1935 r. w sprawie umarzania zaległych w postępowaniu cywilnem a należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Poz. 241. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1935 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 26 kwietnia Nr. 97 Rok 1935

Poz. 129. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany statutu Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu.

Poz. 130. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany statutu Zakładu Ubezpieczeń na Życie w Poznaniu.

Poz. 131. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany statutu Kasy Strażackiej w Poznaniu.

z 27 kwietnia Nr. 98 Rok 1935

z 29 kwietnia Nr. 99 Rok 1935

Poz. 132. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości oraz Przemysłu i Handlu w sprawie odebrania koncesji i likwidacji kantoru wymiany p. f. „Kanner i S-ka, kantor wymiany“ we Lwowie.

z 30 kwietnia Nr. 100 Rok 1935

Poz. 133. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 kwietnia 1935 r. o wartości jednego grama czystego złota.

z 1 maja Nr. 101 Rok 1935

Poz. 134. Okólnik T. 6 Ministerstwa Skarbu z dnia 19 kwietnia 1935 r. L. D. IV. 11097/2/35 w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 987 i 1016).

z 2 maja Nr. 102 Rok 1935

Poz. 135. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 23 kwietnia 1935 r. o zatwierdzeniu orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla przemysłu budowlanego na obszarze m. st. Warszawy z dnia 17 kwietnia 1935 r.

z 4 maja Nr. 103 Rok 1935

Poz. 136. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 23 kwietnia 1934 r. w sprawie podania o nadanie mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. st. Warszawy orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dn. 17 kwietnia 1935 r.

z 6 maja Nr. 104 Rok 1935

Poz. 137. Okólnik T. 7 Ministerstwa Skarbu z dnia 27 kwietnia 1935 r. L. D. 2131/2/35 w sprawie taryfikacji produków pośrednich, służących do wyrobu barwników syntetycznych (dotyczy poz. poz. 393 — 400 taryfy celnej).

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.